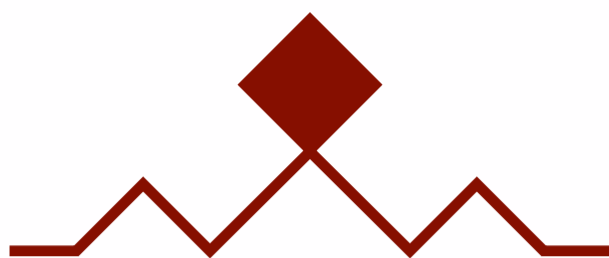
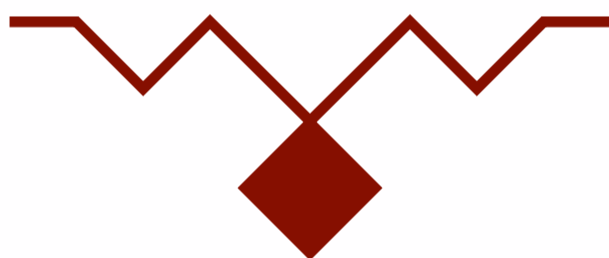

DOBŠINSKÝ KRVAVÝ VÝBER

DOBŠINSKÝ KRVAVÝ VÝBER

Prečo sú rozprávky niekedy kruté, drastické, brutálne, plné sadistických, kanibalských a perverzných motívov? Jednoducho preto, že v dobách bez technických vymožeností slúžilo ľuďom rozprávanie rozprávok na to, aby sa pri nich zabavili a zrelaxovali.

V posledných rokoch sa rozprávky od Pavla Dobšinského a A.H. Škultétyho upravovali, vynechávali sa z nich pasáže, aby boli viac prístupné detským čitateľom. Pôvodne však slúžili na poučenie a zábavu dospelých.

Ďakujeme, že ste si kúpili našu Eknihu a podporili nás tak vo vydávaní ďalších kníh.

Prajeme veľa relaxu a zábavy!

Vaše Zum Zum production

Výber zostavila: Zuzka Dušičková

**Odborná konzultantka a autorka
komentárov: Jana Pácalová**

Obálka: Ján Juhaniak

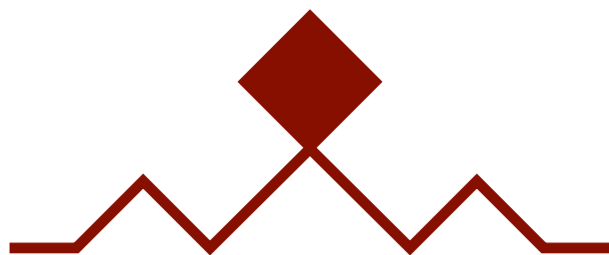
Dizajn: Jakub Dušička

**Ilustrácie: Kristína Kubáňová, Michal Souček,
Dávid Marcin, Adela Režná, Filip Bandurčín,
Inka Výbohová, Lenka Jabůrková, Veronika
Uhliarová, Ján Juhaniak, Ondrej Jób, Katarína
Dudášová, Marek Holeša, Martin Engler,
Martina Rötlingová, Lukáš Freytag**

ISBN 978-80-971737-8-4

www.facebook.com/dobsinskyekniha

www.zumzumproduction.sk

OBSAH

ČI JESTO PRAVDA NA SVETE

PIJAN

BRAČOK VTÁČOK

ZAKLIATA HORA

ČARODEJNÁ KRÁĽOVNÁ

LAKTIBRADA

PANI MAČIČKA

ZA ZLATÝM JABLČKOM

MLYNČEK

VLKOLAK

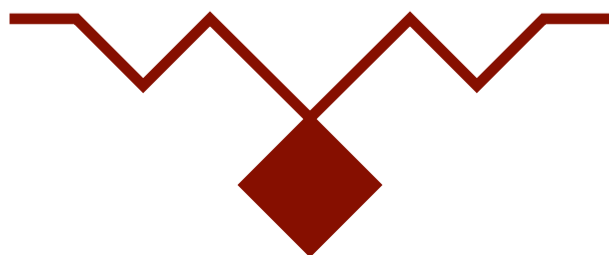
ZLATNÁ KRAJINA

BERONA

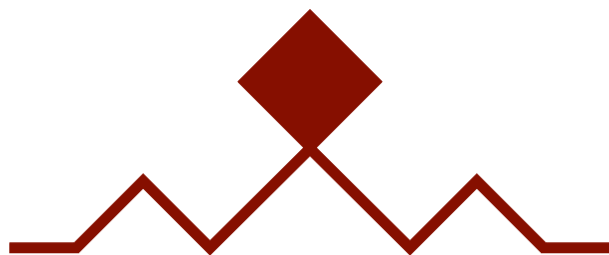
HAD, MAČIČKA A PSÍK

PIATKO A PUSTAJ

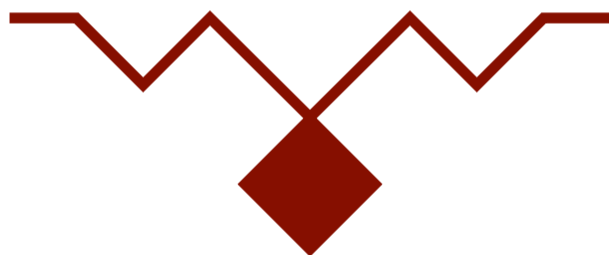
DREVENÁ KRAVA

Rozprávka prvá

ČI JESTO PRAVDA NA SVETE

Podali

Samo Ormis z Gemera
Adolf Ghillányi z Liptova
Štefan Daxner z Malohontu

Ilustrovala
Kristína Kubáňová

V jednej dedine vychoval raz jeden otec dvoch synov a potom umrel. Len čo otcovi oči zatlačili, chceli synovia hneď každý robiť po svojom, preto ihneď podelili sa so všetkým, čo po otcovi ostalo. A podelili sa ako rodní bratia narovno, dostalo sa im po tisíc zlatých. Podelení pustili sa svetom.

Idú, idú jeden vedľa druhého a ustavične dohadujú sa medzi sebou hneď o jednom, hneď o druhom, až ti im príde dohadovať sa o tom, či jesto pravda na svete. „Brat môj zlatý,“ povie mladší, „už je to raz darmo, pravda musí byť na svete, lebo inakšie rozpadol by sa svet!“ „A už či rozpadol, či nerozpadol,“ povie starší, „ale pravdy nemáš, lebo tá dávno zahynula.“

„Nezahynula!“

„Ba zahynula!“

„Ba ver nezahynula!“

„Ba veru zahynula!“

Tak šlo to medzi nimi čím ďalej, tým tuhšie. Napokon povie mladší, keď ho to už dopálilo: „No počkaj, veď ešte aj krem nás jesto ľudia na svete, opýtame sa tých. Ale ak pravda zahynula, hneď ti dám tých mojich tisíc zlatých!“ Staršiemu nebolo viac treba, hneď pristal na stávkku.

Tu ide za nimi v bohatom koči veľký pán s červenými bajúzmi, s červenou bradou ako plameň. „Ach, pán veľkomožný, prosíme vás ponížene len na jedno slovo,“ volajú bratia. „No, čože by ste radi?“ „Oj, nože nám no, ako múdry pán, povedzte: Či jesto pravda na svete?“ „Škoda vám o tom aj dohadovať sa. Mali ste už dávno

vedieť, že viac pravdy nieto. Oj, bračekovci, to celý svet vraví, že tá už dávno zahynula!“

Tu starší brat hneď odobral mladšiemu tých tisíc zlatých a skryl si do vrecka. Idú ďalej ticho, akoby to už ani tí neboli. Starší len tak poťuťme usmieval sa za chrbtom mladšieho, že ho tak nič po nič pripravil o otčizeň. Mladší len krútil hlavou a hrabal sa za ušima, lebo mu nijak nešlo do rozumu, že by pravda bola zahynula. A preto zas len začal dohadovať sa.

„Sem,“ povedá, „tých tisíc zlatých, lebo pravda nemohla zahynúť!“

„Ej, ba veru tie nemáš,“ riekol starší, „lebo pravda dávno zahynula!“

„No, už tá nezahynula, veď azda viem!“

„Ba veru tá zahynula, veď si počul, veď by azda páni tak nevraveli.“

„Zahynula!“

„Nezahynula!“

Šlo to medzi nimi vždy horšie, až zase ten mladší zavolať: „No, ak pravda zahynula, dve oči mám, aj tie ešte vyklať si dám za ňu!“

„Nuž teda dobre,“ povie starší brat, „opýtame sa ešte koho-to-ho.“ Sotvie že zatíchli kde sa vzal, tam sa vzal, ale šiel po ceste jeden páter. I ten mal červené vlasy. „Ach, pán prevelebný, prosíme vás ponížene, lenže nám povedzte: Či jesto pravda na svete?“

„Jah, deti moje,“ vzdychol si pán páter sťažka, „ani si na tom hlavy nelámte! Pravda dávno zahynula, my ju už len po chýre známe.“

Pán páter zašiel za vršok a starší brat vyňal spoza opaska nôž a vylúpil mladšiemu bratovi obe oči. A keď mu ich vylúpil, začal ešte aj posmievať sa mu: „Ty škriepnik taký a taký, či ti to bolo treba?“

Teraz ťa tu nechám!“ A to bál sa už, že ho chytia a do chládku posadia, ale práve preto zas o chvíľku začal: „Chod' si ty pravdu hľadať, kde chceš a ja si pôjdem svojou cestou!“ A len nasilu odíť a odíť a toho neboráka že tam nechá. Ale mladší brat chytil sa mu za šaty a nespúšťal sa ho. Prosil sa mu, že by vari ten kameň bol mohol obmäkčiť, nie to ešte srdce ľudské: „Brat môj, brat môj, keď si ma už takto aj o peniaze aj o svetlo božie pripravil, nože ma už teraz aspoň zaved' dakde pod panskú stenu, kde by mi ľudia hoc len od hladu skapať nedali!“

Na veľa prosenia zaviedol ho, ale miesto pod panské steny, ta pod viselnice. Myslel si, že ho tam cez noc čerti uchytia a to aj s tou jeho pravdou. Už opustenejšieho na svete nebolo, ako tohto tu pod tými viselnicami. Vedel, že je noc, lebo svrčky svrčkali okolo neho, ale nevedel, kde je, či je ozaj dakde medzi ľuďmi a či Pánu Bohu za chrbtom. Myslí, počúva, nadržca uši na všetky strany, ale nikde nič.

Raz okolo polnoci zaslúchne nad sebou akúsi vravu. A to vám tam boli čerti, čo na tie viselnice schádzali sa zo všetkých strán sveta, aby vyrozprávali si, čo kto skúsil, alebo vykonal. „Hej,“ ozve sa prvý čert, „ja som si zarobil dneska pečienku. Dohonil som dvoch bratov, dohadujúcich sa, či jesto pravda na svete. Pomáhal som staršiemu, lebo ten s nami držal. A pomáhal som mu dovtedy, kým len mladšieho neolúpil o otčizeň a nevyklal mu oči.“ „Veru zaslúžil si si dnes večer,“ povie druhý čert, „už je ten starší náš! A ten slepý že čo robí?“ „Neviem, zunuje dakde život, odpraví sa zo sveta a bude aj ten náš!“ „A jak ľahko pomohol by si!“ ozve sa

tretí čert. „Nič by mu nebolo treba, iba čoby potieral si tou rosou jamky, ktorá tu na tieto zeliny padá, nuž by mu druhé oči narástli.“

Vtom doletelo druhé hajno čertov a jeden z nich začal chváliť sa, že v tom a v tom meste pozapchával všetky studnice tak, že tam ľudia za kvapku vody budú jedno druhé zabíjať a do pekla posieľať. „A akože si to urobil?“ opytujú sa tamtí. „Akože som urobil? Tak som to urobil, že na sedem míľ dovôkola pozháňal som všetky pramene na jedno miesto a prichlopil som veličiznou zápoľou, ktorú ani tisíc chlapov z miesta nepohne.“ Vtom uderila hodina a všetci čerti prepadli sa dakde do horúceho pekla až na dno. Ale ich rozprávku vypočúval ten slepý a pomyslel si: „I čert môže dať dobrú radu, dakedy keby aj nechcel.“

Sotvaže na úsvite dopadla rosa, tu on hneď na rukách, na nohách pustil sa po zelenej pažiti a potieral si jarou rosou prázdne jamky očné a hneď mu začali aj oči rásť. Kým slniečko na prvé ráno obsušilo rosu, už ich mal ako trnky, na druhé ráno už mu boli ako hodné hrachy a na tretie ráno doplnili sa mu jamky krásnymi očima a videl dobre.

Hneď poberal sa do toho veľikého mesta, čo čerti v ňom zahatali pramene. Veľa mu nebolo treba dopytovať sa na cestu, chýry o tom šli ďaleko a viedli ho ako za nosom ta, kde to ľudia bijú sa o každú kvapku vody. Keď ta doputoval, hneď dal vyhlásiť sa, že on prišiel tak a tak z ďalekej krajiny, aby to mesto oslobodil od tej skazy, aby mu len dali tisíc chlapov na pomoc.

Ľudia ako ľudia! Jední tak, druhí inak vraveli o ňom. Jedni ho držali za blázna, že ako by on to vykonal, čo nikto nemôže, druhí hrozili sa mu, aby neposmieval sa im v biede, lebo že ho zabijú. Ale našli sa aj takí, čo si pomysleli: Nádeja je u človeka a pomoc u Pána Boha. Títo hneď hotoví s ním a nazbierala sa ich pekná čiastka, že ho vo všetkom poslúchnu. Tu on obliekol sa najskôr do kňazských hábov, vzal si svätenú vodu, a tak išiel za mesto ku tej zápoli. Príde tatam, pomodlí sa najskorej Pánu Bohu za dobré darenie, pokropí zápoľu zo všetkých strán svätenou vodou a rozkáže chlapom do roboty! Chlapi podkopú zápoľu, založia kolíky, zaprú sa, ale ništ!

„No len, chlapi, ešte raz!“ zavolá im. Ale zase ništ! „Ej, lenže len, zaprite sa, poprúžte sa!“ volá na nich. Chlapi zaprú sa, poprúžia sa a zápoľu nadvihnú! Tu hneď začne valiť sa krásna čistá voda a valí sa taká, že temer všetky mlyny mala pozaberať, len akoby ju bol z Dunaja narazil. Ale akoby aj nie, keď to zo všetkých prameňov tu bola voda zohnatá a teraz už sama podmývala si zápoľu!

Teraz by ste už boli mali vidieť, čo dialo sa tuná! Čo len nohy malo, bežalo k vode na ruvačky-mačky. To s hrnkom, to s debničkou, to s kupou, to s vedrom, to so šaflom, to i so džbarmi a so sudmi prichodili ľudia a načierali a naberali si, druhí len tak dobehli piť, tretí doháňali hneď aj statok napojiť. Lebo nazdávali sa, že to len za chvíľku tak potečie a potom prestane. Iba keď vždy viac vody pribúdalo, vtedy opamätali sa, že ich ten človek predsa len neoklamal. Tu už potom mladí, starí, malí, veľkí, chudobní, bohatí, všetci zhrkli sa okolo neho a od radosti nosili ho na rukách ako dieťa. Naznášali mu aj darov a peňazstva hrúzu, že aj sedem ráz

mohol odvážiť sa samým zlatom a chceli ho aj pánom ustanoviť nad sebou.

Ale on niš! On nechcel byť veľkým pánom. Jemu najlepšie páčil sa kremä stav kňazovský. A že ešte bol šuhaj mladý a mal pri rukách spôsobilosť, vyučil sa na to kňazovstvo a stal sa v tom istom meste kňazom.

*

Dobre lebo nebárs! Bol on už teda tým kňazom, slávnym a rozhlášeným po celej krajine i pre svoju múdrosť i pre svoju pobožnosť. Kde len aký hriešnik, každý k nemu chodil na spoved', kde len aký chudobný človek, každý poberal sa k nemu, keď mu bolo tesno, o pomoc a poradu. A všetky deti, čo on krstil, boli vraj tie najlepšie a manželstvá, ktoré on spojil, najšťastnejšie. Takto on kňazoval za mnohé a mnohé roky, až ho napokon i šedivá staroba doháňala. Ale čím väčšmi beleli jeho vlasy, tým viac a ďalej šli o ňom chýry. Planí ľudia báli sa aj jeho mena a dobrí spomínali ho zakaždým a nedajbože prestúpiť jeho porady a naučenia, bo on nikdy niš takého nepovedal, ani niš takého neurobil, čo by nebolo bývalo po pravde a spravodlivosti.

I veru žil tam dakde akýsi veľmi starý, pritom aj veľmi hriešny žobrák a stenal od mnohých rokov na veľiké bolesti. Lebo vraj všetky hriechy, čo za živa spáchal, obrátili sa mu na hmyz a hrýzli ho po celom tele do živého. Oddávna už ani nežil, ani neumieral, a hoci ho už sedemdesiat sedem kňazov spovedalo, predsa ešte nemohol dokonáť.

Tu ľudia, čo im už ľúto bolo starého hriešnika, zmilovali sa nad ním a sami prišli k tomuto nášmu spravodlivému kňazovi prosiť sa, aby mu spomáhal, lebo že tomu ani sedemdesiat sedem druhých kňazov nespomohlo. I vybral sa spravodlivý kňaz ku starému hriešnikovi.

Milý, mocný Bože! Kohože on tu videl? Svojho staršieho brata, čo mu bol dakedy oči vyklal! Ale nedal sa bratovi naraz do známosti, bo chcel, aby napred vyspovedal sa mu zo všetkých hriechov. Spovedá ho, spovedá zadlho veľmi dlho, lebo koľko hmyzu na žobrákovom tele, toľko hriechov na jeho duši. Napokon prestal žobrák vravieť. „No, či si už viac hriechov neurobil?“ „Nie!“ vraví žobrák. „Ej, ba veru si ešte nie čistý. Ešte si dačo zatajil, lenže len vyspovedaj sa zo všetkého!“

Že už nie a nie, tajil starý hriešnik zle-nedobre a nebol by ani kliešťami vytiahol z neho čoby len slova. Naveľa, naveľa začne kňaz: „A či ty vieš, keď hádal si sa o tú pravdu, keď olúpil si brata o otčizeň, aj oči vyklal si mu a zaviedol si ho pod viselnice, akože povodilo sa s tým tam? Ačak ty to nevieš? Ale ja viem, čo si ty porobil. Lebo aby si vedel, ja som ten istý tvoj brat, čo chcel skaziť si ma, ale Pán Boh nedal! Či už teraz veríš, že jesto pravda na svete?“

Tu ožila v starom hriešnikovi duša ako na ostatné okamženie a poznal svojho brata a zavzdychol: „Ach, verím, verím!“ V tom okamžení i dokonal a bolo po ňom.

Ale spravodlivý kňaz žil ešte aj potom a len potom ešte vedel ľuďom vyložiť, ako pravda nezhylna, ako pravda jest a bude na svete po

všetky časy a veky! Keď konečne zalúbilo sa Pánu Bohu povolať ho k sebe, tu všetko malé, veľké, mladé, staré, bohaté, chudobné plakalo a vykladalo na jeho hrobe, lebo každé vedelo voľač o ňom povedať: „Toto a toto, toto a toto dobrého mi urobil!“

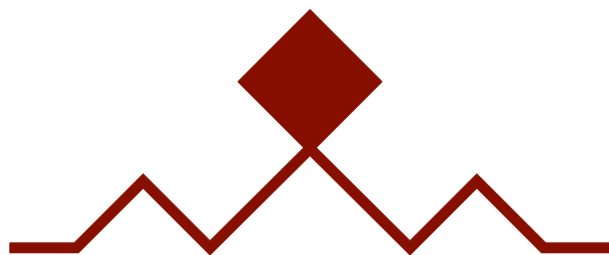
Zaujímavosť prvá

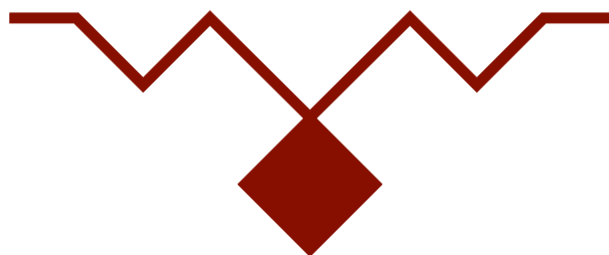
Najstaršia známa verzia „Či jesto pravda na svete“ pochádza z čínskej zbierky Tripitaka, ktorá bola v roku 710 preložená zo sanskrtu, jedného z najstarších starých jazykov.

Stredoveké zápisy tejto rozprávky z Tibetu, Indie a Perzie významne ovplyvnili rozprávky Tisíc a jednej noci, odkiaľ sa cez južnú Európu, cez staré španielske exemplá, dostali do strednej Európy. Exemplá, čiže krátke príbehy, ktoré mali poučovať a vychovávať, výdatne poslúžili najmä kazateľom. Neprekvapuje teda, že rozprávky tohto typu majú silné mravoučné vyznenie a sú plné náboženských motívov.

Rozprávka druhá

PIJAN

Podal a rozpráva
Pavol Dobšinský z Gemerskej

Ilustroval
Michal Souček

Kde bolo, tam bolo, ďaleko nebolo, len tu za humny, za vrškom, v sedemdesiatej siedmej krajine stál na jednej vode jeden mlyn a v tom mlyne býval mlynár aj s mlynárkou a mali jedného syna. Že bol jedináčik, mazníkala sa s ním mamička, až tu z chlapca sa stal hodný corgoň a ešte nič nevedel, len po zvyškách, po zliepkach za vtáčkami sa driapať a pestvá vystrájať. Až ti tu raz povie otec: „Chlapče, takto z teba nebude nič! Mlynáriť sa ti nechce, musíš na druhô remeslo!“ „A ved' keď musím, nuž musím!“ povedalo chlapčisko. „Či,“ povedá, „budeš hrubým, či tenkým krajcom?“ Chlapcovi sa lepšie pozdalo byť tenkým krajcom, nuž povedal, že bude tenkým. Pri tom ostalo. Mamka napiekla postruhníkov a otec zaviedol chlapčiska do mesta a dal ho na tenkô krajčovstvo.

Chlapčiskovi sa remeslo páčilo, kým postruhníky v kapse trvali, ale keď postruhníky minuli, bolo už uňho po remesle. Pekne-krásne prikvitol do domu. Dali ho teda na druhô remeslo, z druhého na tretie a tak päťdesiat remesiel pochodil a pri každom sa len zatol'ko pobavil, kým sa mu postruhníky z kapsy neminuli. Aj to museli byť dobré postruhníky, lebo sa na nich tak vytálil a už bol súci aj za vojaka.

„Pôjdeš mi ho do mesta za vojaka, ved' tá tam naučia móres, keď si sa ho dosiaľ nenaučil,“ vravel otec a pojal chlapa a zaviedol ho pred kapitána. Kapitán sa peknému šuhajovi zaradoval a otcovi povedal: „Netrápte sa oňho nič! Bude z vášho syna dobrý vojak.“ Otec ešte, aby synovi chuti dodal, povedal mu: „Hľadže, ak sa mi budeš dobre správať a ostaneš kaprálom, pošlem ti sto zlatých, keď budeš oficierom, dostaneš dvesto, a keď budeš kapitánom,

donesiem ti sám tristo zlatých. Len mi potom odpíš!“ A synček mu prisľúbil, že sa tak stane, že mu on to skoro odpíše.

Dobre. Nechajme mi synka tak a poďme len s otcom domov! O mesiac dostane otec list, že mu už syn kaprálom, aby mu len tých sto zlatých poslal. „Ej, veru,“ povedá otec, „predsa len dač bude z neho!“ A poslal mu tých sto zlatých. O mesiac zase príde list z mesta, že je syn už oficierom. Uradovaný otec poslal mu hneď dvesto zlatých, tak ako päťák. Neprešli ani dva mesiace a syn píše zase, že je už kapitánom. Vytešená matka nemala už strpenia, len sadať na vozík a ísť pána syna, pána kapitána vidieť a tristo zlatých už bolo vo vrecku.

Prídu do toho mesta hrdí, ani čo by to mesto už ich bolo bývalo, aspoň si mysleli, že je ich syn tam najväčším pánom. Tu ako prejdú bránu, váľa sa tam jeden otrhaný opitý vojak v blate a druhí sa na ňom smejú. Mlynár zide z voza, bo ani prejsť nemohli, čo bol ten ožran krížom cez cestu rozvalený, že sa mu prizrie, aby potom mohol svojmu synáčkovi žalovať, ako sa mu vojaci opíjajú. Prizrie sa a tu pozná svojho vlastného syna. „Ej,“ povedá, „nuž či je môj syn nie kapitánom?“ A tí vojaci sa rozchichocú: „Veru vám je pijanom a niet mu v tom svete páru. Pán kapitán nám kázali von z mesta ho vyviešť, aby sa už nikdy viac dnu nevrátil, čo si už nevedia s ním porady.“

Otec a matka len sa obrátili s vozom a tašli, ani necekli. Tu sa našiel oklamáný otec doma vo mlyne a pijan syn v tom istom čase za mestom podľa cesty v priekope, kde ho tí vojaci vyniesli a strčili. Milý pijan sa o chvíľu preberá a vytiera oči od blata, nevedel nič,

čo sa bolo porobilo. Len to znal, že do mesta nesmie a domov tiež. Pobral sa on do hory a tam sa dakde zatáral ku jednej starej babe, u ktorej drevo štiepal a tá mu za to dávala piť, lebo kúsok chleba nezjedol za svet, ale piť, to už pil ako dúha!

Raz už potom povie ti mu tá baba: „Ej, Maco, či už ako ho tam volali, ja by som tebe poradila, kde by si sa dobre mohol nadúchať. Či by si ma poslúchol?“ A on do všetkého hotový, aj do ohňa, keď sa len narezať mohol, povie jej: „Čože by som vás neposlúchol, len či sa do chuti napijem!“

„Nuž, vieš ty čo! Pôjdeš ustavične len týmito horami, až napokon prídeš k jednému pustému zámku. Kľúče tu máš, pootváraj si ho! Ale nenájdeš v ňom nič. Len napokon prídeš ku jedným železným dvierkam, tie si otvor týmto kľúčikom a choď dolu schodami makajúci po ľavej strane, kým len neprejdeš dvadsaťpäť ráz dvadsaťpäť schodov. Tam natrafíš na jedny dvere, otvor ich smelo, bude tam i pitia i peňazí. Napi sa, naber si peňazí, a mne len to kresivo dones, čo tam na košku nájdeš.“ „Dobre,“ povedá, „veď vám ja to vykonám, len či sa tam napijem.“

Ďaleko, ďaleko vprostred tých hôr stál pustý zámok. Náš pijan sa len voliak dobakal ta hore a otvoril si s tým najmenším kľúčikom tie železné dvierka. Ide, ide potme dolu tými schodami, až kým sa nenamakal na tie dvierka. Otvorí, tu izba pustá. Len naprostred izby dubový stôl a na tom stole päť pintí vína. Na každom rohu po jednej a na prostriedku piata a za dvermi stojí ozrutný medený husár s medeným kyjom v ruke. Poklonil sa mu pekne: „Bože, daj šťastia!“ ale ten nič, ani sa nepohol. Osmelil sa tým lepšie, sadol

k stolu a vydúchol prvú pintu vína, ani tvár nepremenil. Tu sa mu ukáže za pecou plný sud červencov.

„Budemže ja mat za čo piť!“ zavzdychne si a naberie si plnú kapsu tých červencov. „Ale,“ povedá, „ešte na cestu jednu pintičku!“ a vytrúsi ju. Tu sa mu ukáže druhý sud dvadsiatnikov. Vysypal července a naplnil kapsu dvadsiatnikmi. Vylial do seba i tretiu pintu. Tu zase pred ním za sud toliarov. „I z dvadsiatnikov je nič, keď toliare jesto!“ Tak si húta a naberie ich plnú kapsu. Ale gágor ho páli i za tou štvrtou pintou vína a na jeden glg už bola pochovaná. Tu sa mu zablysknú v štvrtom sude dukáty. „Len sem s nimi a toliare preč!“ myslí si a načiera plnou hrstou do kapsy. „A túto piatu pintu tu nechať, to by už bola hanba!“ Vyglgal ešte aj tú. A hľa, na košku vidí starô kresivo, na ktorô už bol aj zabudol. „No, to si môžem aspoň v hore ohňa rozklásť!“ a berie kresivo do ruky. Vtom ale aj medený husár dvíha ten kyj na neho. On vrtký vyskočí aj s kresivom, zavolá: „Zdraví budte!“ a zachlopí dvere za sebou. Utekal, koľko mu para stačila, a tak sa aj šťastlive dostal na biely deň.

K starej ísť a drevo rúbať, to sa mu už teraz nechcelo, keď mal zase za čo piť. Išiel on rovno do mesta, kde kráľ býval. Tam bol práve na predaj dom naproti kráľovmu domu, všetkým činom taký, ako kráľovská palota. Ten dom si kúpil, ale doňho nič, iba stolík a stolce, kde si s dvoma kamarátmi od svitu do mraku a od mraku do svitu ustavične pil, až kým dač v kapse očul. Ale vraj, niet takej pesničky, čo by konca nemala ani v jeho kapse sa na veky dukáty nepresúšali, raz už len bol aj s tým koniec. Ešte naposledok vytriasol kapsu, či ešte z nej dáky dukát nevypadne. Ale bolo už po dukátoch, len to kresivo z nej vypadlo na zem. „No veru dobre,“